

ΤΟΥΡΝΕ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ - TOURNEE

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Mathieu Amalric

Ηθοποιοί: Mathieu Amalric, Anne Benoît, Miranda Colclasure, Alexander Craven, Angela de Lorenzo, Julie Ferrier, Pierre Grimblat, Ulysse Klotz, André S. Labarthe, Linda Marraccini, Julie Atlas Muz, Damien Odoul, Aurélia Petit, Suzanne Ramsey, Joseph Roth, Simon Roth.

Φωτογραφία: Christophe Beaucarne

Χώρα: Γαλλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 111΄

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις: - Βραβείο Σκηνοθεσίας
63ο Φεστιβάλ Κανών, 2010
- Βραβείο Fipresci

Το περιφρονημένο θέμα του νεο-μπουρλέσκ, οι άνθρωποι και η καλά κρυμμένη γοητεία τους. Μια γλυκιά, αισιόδοξη κινηματογραφική χειρονομία από έναν "συνάδελφο" Γάλλο σταν, ο οποίος

κέρδισε το βραβείο σκηνοθεσίας στο Φεστιβάλ Κανών.

Ο Ζοακίμ, πρώην τηλεοπτικός παραγωγός και νυν ιμπρεσάριος μιας ομάδας στριπτιζέζ, οργανώνει μια επιτυχημένη τουρνέ με τελικό προορισμό το Παρίσι. Εκεί, όμως, θα πρέπει να αντιμετωπίσει τις προσωπικές εκκρεμότητες αλλά και την αναποδιά της τελευταίας στιγμής σε σχέση με το θέατρο που είχε κλείσει για το σόου.

Ο Ζοακίμ, ένας επιτυχημένος πρώην τηλεοπτικός παραγωγός στη Γαλλία, τον οποίο υποδύεται ο ίδιος ο Αμαλρίκ, αφήνει πίσω τη γυναίκα, τα δύο του παιδιά και τους φίλους του για μια νέα καριέρα στην Αμερική. Δε θα αργήσει να επιστρέψει αλλά δε θα είναι μόνος. Συνοδευόμενος από έναν ασυνήθιστο θίασο που τον αποτελούν χυμώδεις καλλιτέχνιδες, με φτερά, ψεύτικες βλεφαρίδες, φανταχτερά κοσμήματα καιλιγοστά ρούχα, θα ξεκινήσει μια περιοδεία με τελικό προορισμό το Παρίσι. Το σέξι σόου τους με ευφάνταστα νούμερα χορού και τραγουδιού θα σημειώσει πρωτοφανή

επιτυχία με ενθουσιώδη υποδοχή από γυναίκες και άνδρες. Όταν, όμως, το θέατρο όπου θα έκαναν την πρεμιέρα τους στο Παρίσι ακυρώνει την εμφάνισή τους, ο Ζοακίμ και τα κορίτσια του θα αναγκαστούν να ξυπνήσουν από το «όνειρό» τους. Ο Ζοακίμ πιστεύοντας ότι «το σόου πρέπει να συνεχίσει» και θέλοντας να τηρήσει την υπόσχεσή του στα κορίτσια, σύντομα θα αναλάβει δράση...

Ένας πρώην τηλεοπτικός παραγωγός επιστρέφει από την Αμερική στη πατρίδα του τη Γαλλία ως ατζέντης- μάνατζερ ενός θιάσου από χορεύτριες του music hall για μια περιοδεία με τελικό προορισμό το Παρίσι. Η εξεύρεση εκεί μια νέας αίθουσας όταν χάνει το χώρο που αρχικά είχε κλείσει, τον φέρνει αντιμέτωπο με το παρελθόν που προσπαθούσε να αποφύγει.

Σε περίπτωση που η φαντασμαγορία και ο ψυχαγωγικός χαρακτήρας ταινιών όπως των Moulin Rouge και Chicago δεν σας αρκούσε τότε αυτή εδώ είναι η ταινία σας. Στα 45 του χρόνια ο Ματιέ Αμαλρίκ δεν μπορεί να θεωρηθεί νέα ελπίδα έστω κι αν κάποιοι τον γνωρίζουν μόλις τώρα. Έχει διαγράψει ήδη μια πολύ αξιόλογη όσο και διακριτική παρουσία. Ντεμπούτο στα 19 του στο φιλμ ΟΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΦΕΓ-ΓΑΡΙΟΥ του Οτάρ Ισσελιάνι το 1984, παράλληλα με τα πρώτα του βήματα ως ηθοποιός υπήρξε βοηθός σκηνοθέτη έξι ταινιών και σκηνοθέτης άλλων δύο καθώς και αμέτρητοι πρωταγωνιστικοί ή δεύτεροι ρόλοι (ΤΟ ΣΚΑΦΑΝΔΡΟ ΚΑΙ Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ, ΑΓΡΙΟΧΟΡΤΑ, ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΑ, ΜΟΝΑΧΟ, QUANTUM OF SOLACE κ. α.) που του έχουν χαρίσει τρία Σεζάρ μέχρι τώρα. Εδώ στην πιο ώριμη στιγμή της καριέρας του επιβεβαιώνει τον άτυπο κανόνα που θέλει καταξιωμένους ως επί το πλείστον ηθοποιούς στις δικές τους σκηνοθετικές δουλειές να διαφοροποιούνται εντελώς από ταινίες που έχουν συμμετάσχει ξεπερνώντας πολύ συχνά ως επίτεδο ικανοτήτων και οράματος πολλούς από τους σκηνοθέτες με τους οποίους οι ίδιοι συνεργάστηκαν.

Το ΤΟΥΡΝΕ ΣΤΟ ΠΑΡΙΖΙ είναι μια απαισιόδοξη ματιά στη βιομηχανία του θεάματος και ταυτόχρονα μια δραματική ανθρώπινη ιστορία που με αξιοθαύμαστη οξυδέρκεια ο Γάλλος δημιουργός αναπτύσσει σε δύο επίπεδα. Από τη μια ο μάνατζερ που υποδύεται ο ίδιος ο Αμαλρίκ με περίσσια αυτοκυριαρχία είναι ένας γνήσιος Ευρωπαίος αντιήρωας. Απωθεί το άδοξο τηλεοπτικό του παρελθόν απαιτώντας το κλείσιμο κάθε ανοιχτής τηλεόρασης, παλεύει να γλυκάνει την απογοήτευση του χουφτώνοντας τις καραμέλες από κάθε μπαρ και ρεσεψιόν ξενοδοχείου, λατρεύει τις οικογενειακές στιγμές και τα παιδιά του έστω κι αν ξεχνά τη χρονολογία γέννησής τους. Από την άλλη είναι τα όχι τόσο νέα και καλλίγραμμα κορίτσια του θιάσου. Παρακολουθεί τις backstage ιδιωτικές τους στιγμές στα φτηνά ξενοδοχεία και στα τρένα με τα οποία ταξιδεύουν από πόλη σε πόλη αναδεικνύοντας την ευαισθησία και την απλότητά τους χωρίς να αγνοεί τα νούμερα στο πρόγραμμα τους που είναι λίγα αλλά αριστοτεχνικά παρουσιασμένα. Το ρεαλιστικό στυλ της αφήγησης καθηλώνει, ο φακός επιμένει σε

νατουραλιστικές λεπτομέρειες (η σκηνή του ασανσέρ, το βλέμμα της Μιμί στη γάμπα της ενώ πλένεται) και ο Αμαλρίκ αναπολεί το παλιό μπουρλέσκ όχι με την ευκολία του ρετρό αλλά με τους όρους μιας σύγχρονης προσέγγισης διανοημένης με τα θέματα της μοναξιάς και των κάθε λογής αδιεξόδων. Ο Τιμ Μπάρτον ως πρόεδρος της κριτικής επιτροπής του Φεστιβάλ Καννών έδωσε το βραβείο σκηνοθεσίας στον Αμαλρίκ ως μια κρυφή παραδοχή για το τι σινεμά θα ήθελε και ο ίδιος να κάνει αν ποτέ ρίσκαρε το παραμυθένιο προσωπείο του.

Με υρτεμπο σάουντρακ κόντρα στη μελαγχολική οπτική, απολαυστικά σκετς στο καμπαρέ και την άγνωστη Μιράντα Κόκλασουρ να ντυπωσιάζει με την αυθεντική ερμηνεία της περισσότερο και από τα τεράστια τατουάζ της αυτό το γκρουπ από θλιμμένες φιγούρες του μπουρλέσκ μπορεί κυριολεκτικά να κινείται στα όρια της γαλλικής παραθαλάσσιας περιφέρειας το βέβαιο όμως είναι ότι περιοδεύουν μοναδικά στο κέντρο του μυαλού και της ψυχής του θεατή. Η κραυγή του Αμαλρίκ στο αφινιδιαστικό φινάλε μπορεί να θεωρηθεί σαν μια υπόσχεση για ανάλογη θριαμβευτική συνέχεια.

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Ο Ματιέ Αμαλρίκ, ένας από τους μεγαλύτερους κινηματογραφικούς αστέρες της Γαλλίας, βραβευμένος τρεις φορές με το Σεζάρ Καλύτερου Ηθοποιού και πασίγνωστος σε όλο τον κόσμο από τον ρόλο του ως «κακός» απέναντι στον Ντάνιελ Κρεγκ στην τελευταία περιπέτεια Τζέιμς Μποντ, έκανε φέτος στις Κάννες και το σκηνοθετικό του ντεμπούτο με την φαντασμαγορική ταινία «Τουρνέ στο Παρίσι» και απέσπασε το Βραβείο Σκηνοθεσίας από επιτροπή στην οποία προέδρευε ο Αμερικανός σκηνοθέτης Τιμ Μπάρτον αλλά και το Βραβείο Fipresci, που απονέμει η Επιτροπή της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών. Το «Τουρνέ στο Παρίσι» είναι ένα ρεαλιστικό πορτραίτο της σόου μπίζνες πίσω από τα λαμπερά φώτα και τα αστραφτερά χαμόγελα και ταυτόχρονα μια τρυφερή και αισιόδοξη ταινία, που απενοχοποιεί και υμνεί τη θηλυκότητα του γυναικείου σώματος, εμπνέοντας νέα πρότυπα ομορφιάς πέρα από προκαταλήψεις και στερεότυπα. Η ταινία του Αμαλρίκ απεικονίζει επίσης την αγωνία των ξεχασμένων ή «ξεπεσμένων» καλλιτεχνών που για να μην χάσουν τη δόξα, ζουν γρήγορα, έντονα, «χωρίς τύψεις ή αναμνήσεις» ψά-

χνοντας την ζεστασιά και την αγάπη που τους λείπει σε απρόσωπους χώρους και πρόσωπα.

Στον κόσμο του μπουρλέσκ εκτυλίσσεται η τέταρτη ταινία που σκηνοθέτησε ο γνωστός Γάλλος ηθοποιός Ματιέ Αμαλρίκ, διασκεδαστική, τρυφερή, διανθισμένη με χιούμορ, αλλά και ποίηση. Το μπουρλέσκ, είδος λαϊκού σέξι θεάματος που ξεκίνησε και αναπτύχθηκε στο Λονδίνο στην περίοδο της βικτωριανής εποχής, παρωδούσε με σοκαριστικά συνήθως σεξουαλικά αστεία την κοινωνία και τις πουριτανικές αντιλήψεις της. Το είδος αυτό αναβίωσε στο Λος Άντζελες και τη Νέα Υόρκη γύρω στο 1995 και στις μέρες μας έχει επεκταθεί και σε άλλες πόλεις (Λονδίνο, Άμστερνταμ, Παρίσι και αλλού).

Στο «Τουρνέ στο Παρίσι», ο ίδιος ο Αμαλρίκ, στο πλάι ερασιτεχνών ηθοποιών, ερμηνεύει τον Ζοακίμ, έναν ξεπεσμένο παραγωγό τηλεόρασης, που αφού εγκαταλείψει την οικογένειά του για τις ΗΠΑ, επιστρέφει από την Αμερική μαζί με ένα πρωτότυπο γυναικείο θίασο μπουρλέσκ από ώριμες, χυμώδεις στριπτιζέζ, με φτερά, φανταχτερά ρούχα και κοσμήματα. Ο Ζοακίμ ξεκινά με το θίασο του, που τον αποτελούν πραγματικές καλλιτέχνιδες του μπουρλέκ, τουρνέ σε διάφορες παραλιακές πόλεις της Γαλλίας με στόχο να καταλήξει στο Παρίσι. Και όταν, τελικά, ο θεατρώνης του Παρισιού ακυρώνει την παράστασή του, ο Ζοακίμ πάει στο Παρίσι σε αναζήτηση καινούργιου.

Εκτός από τη θαυμάσια ερμηνεία του τον έχουμε ήδη απολαύσει και σε διαφορετικούς ρόλους, από ταινίες με τον Ρενέ («Τα αγριόχορτα») μέχρι ταινίες του Τζέιμς Μποντ («Quantum of Solace»), ο Αμαλρίκ καταφέρνει να στήσει σκηνές όπου κυριαρχούν η παρατηρητικότητα, η οξυδέρκεια, το χιούμορ, αλλά και οι ωραίοι διάλογοι, όλα δοσμένα μέσα από μια συμπαθητική, τρυφερή για τα πρόσωπά του ματιά. Σκηνές που έχουν κάτι από τη φρεσκάδα και το χιούμορ των ταινιών του Κασσαβέτη, αλλά και του Τριφύ. Μπορεί η ταινία να μην ήταν η καλύτερη για το βραβείο σκηνοθεσίας των Κανών, παραμένει όμως μια διασκεδαστική, τρυφερή, διανθισμένη με χιούμορ, συχνά και με ποίηση, ταινία.

NINOS ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ

Νομίζω πως ο "κακός" του τελευταίου "Τζέιμς Μποντ", Ματιέ Αμαλρίκ, στην πρώτη του μεγάλου μήκους σκηνοθετική δουλειά δίνει πραγματικά πολλές υποσχέσεις για το μέλλον αλλά μην φανταστείτε επ' ουδενί πως η ταινία του αξίζει μόνο ως πρωτόλειο προς παρατήρηση. Και τρέλα έχει και κέφι έχει και νοσταλγία, για ένα θεατρικό είδος που έτσι κι αλλιώς έχει τελειώσει προ πολλού και ζεστασιά και χιούμορ και συναίσθημα και γενικά αν δεν ανήκετε στην κατηγορία των ανθρώπων που έχουν αναγάγει το σήμερα και το αύριο ως τα υπέρτατα και φοβούνται κοιτάξουν το χθες, τότε σας περιμένει μια πάρα πολύ ευχάριστη έκπληξη, γιατί ο Αμαλρίκ πάνω απ' όλα φαίνεται πως εμπνέεται και από τον Φελίνι, αλλά

πριν και πάνω απ' όλα διαθέτει μια μεγάλη καρδιά, γεμάτη ζεστασιά για τα πράγματα που η, ας πούμε μόδα τους, έχει περάσει ανεπιστρεπτί. Συγχρόνως κέφι και καλό σινεμά...

ΙΑΣΩΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

Με την "Τουρνέ στο Παρίσι" ο Γάλλος ηθοποιός και τώρα σκηνοθέτης ταινίας μεγάλου μήκους Ματιέ Αμαλρίκ, κάνει μια απόπειρα ανίχνευσης του κόσμου των καμπαρέ και των νάιτ κλαμπ με αφορμή μια περιοδεία καλλιτεχνιδών του "new burlesque" με προορισμό το Παρίσι (αρχική πηγή έμπνευσης ήταν ένα διήγημα της Κολέτ). Το μεγαλύτερο μέρος αυτής της παράξενης ταινίας, καλύπτεται από τα σέξι νούμερα των εκκεντρικών καλλιτεχνιδών, οι οποίες, χυμώδεις και γεμάτες τατουάζ, δείχνουν τόσο πολύ απελευθερωμένες που προκαλούν αμηχανία. Κάπου χαίρεσαι με την αίσθηση ελευθερίας που αναδίδουν, κάπου στενοχωριέσαι για το αβέβαιο μέλλον τους, αφού τα σώματα δεν είναι πια σφιχτά και το γήρας μοιάζει απειλητικό. Το Παρίσι όμως είναι επίσης η πόλη όπου ο ατζέντης τους, πρώην τηλεοπτικός παραγωγός (Αμαλρίκ), θέλει να επιστρέψει, κυρίως για να κλείσει λογαριασμούς με το αινιγματικό παρελθόν του. Η επιστροφή του προσθέτει δραματουργικό σασπένς, την παράσταση ωστόσο κλέβουν τα "κορίτσια", όλες τους πραγματικές καλλιτέχνιδες του new burlesque.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ

MATIE AMALRIC

Ο Ματιέ Αμαλρίκ γεννήθηκε στις 25 Οκτωβρίου 1965 στη Γαλλία. Γιος της Nicole Zand, κριτικού λογοτεχνίας στις σελίδες της παρισινής εφημερίδας "Le Monde" και του Jacques Amalric, ανταποκριτή της εφημερίδας "Le Monde" και της επίσης γαλλικής εφημερίδας "Liberation". Η μητέρα του Αμαλρίκ γεννήθηκε στην Πολωνία από Εβραίους γονείς και μετακόμισε στη Γαλλία λίγο πριν το ξέσπασμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Κατάγεται από το ίδιο χωριό με την οικογένεια του Ρομάν Πολάνσκι. Ο Αμαλρίκ ξεκίνησε την κινηματογραφική του καριέρα ως φροντιστής, βοηθός μοντέρ, και βοηθός σκηνοθέτη δίπλα σε σπουδαία ονόματα, όπως Λουί Μαλ, Ρομέν Γκουπίλ, Αλέν Τάνερ, Ζοάο Σεζάρ Μοντέιρο. Είναι παγκοσμίως γνωστός από τους ρόλους του ως Ζαν-Ντομινίκ Μπομπί στην υποψήφια για 4 Όσκαρ ταινία «Το σκάφανδρο και η πεταλούδα» του Τζούλιαν Σνάμπελ, ως ο Γάλλος πληροφοριοδότης Λούις στην ταινία του Στίβεν Σπίλμπεργκ «Μόναχο» και ως ο κακός και αδιάστακτος Ντόμινικ Γκριν στον τελευταίο Τζέιμς Μποντ, "Quantum of Solace". Το βιογραφικό του περιλαμβάνει πληθώρα άλλων ταινιών, ως ηθοποιός. Το «Τουρνέ στο Παρίσι» είναι το σκηνοθετικό του ντεμπούτο σε ταινία μεγάλου μήκους, σε δικό του σενάριο και με πρωταγωνιστικό ρόλο.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Τουρνέ στο Παρίσι 2010, La Chose publique 2003, Le Stade de Wimbledon 2001, Mange ta soupe 1997.